

nem értette volna Péter. És ők sem az apjukat.
Ilonka nyugodtan halt meg. Ezt kell hinnünk,
hogy legyen valami tanulság. Gondoskodott
mindenről. Aztán hamarosan Péter is meghalt,
de ő már nem tudhatta, hogy nyugodt lehet.
Elfelejtette Amerikát. Meg talán Erdélyt is.
Akkor ez most amerikai vagy erdélyi történet
valójában? És vers-e? Vagy kép? Esetleg zene?

Terék Anna

Valahol Újvidéken

Bagi Natáliának,
aki előásatta velem a föld alól is
ezt a verset

Egyre élesebb a csend,
felrémlik egy
elakadt délelőtt,
az ég színe, a várakozás,
mintha még mindig csak állnék,
kint felejtve, ott a házunk mögött.

Május elseje volt,
hűvös reggel, a fű
nyálazta cipőmet,
fázott a lábamon minden ujj.
Az eget néztem, az utca
másik oldalát,
ahonnan a nap kelt fel éppen,
hideg volt, én talán hétéves,
és csak kiszaladtam, már
magam sem tudom, miért,
a kertbe, s tele voltam
várakozással.
És az emlék, az a délelőtt,
itt elszakad.
Nem emlékszem már,
hogyan volt tovább,
s mire is vártam volna ott.
Csak az a biztonság,
az a jó érzés maradt,

hogy odabent, a házban
várnak rám,
kellek valakinek.

Hordom itt magamban
azt a délelőttöt,
hogy legyen,
ami egyensúlyomban
megtart.

*

A tóparton sétálva,
a nővérem azt mondta,
szerinte ebben az életben
a legfontosabb dolog
egy-egy megmaradt
hangulat.
Mert változik
minden
egyfolytában,
változnak a tájak, a házak,
a földre utakat öntenek,
a fákat kivágják, valahol
új falakat építenek,
a régi út közepén a betont
feltöri a fű,
de legalul,
mindezek alatt
ugyanaz a föld marad,
s rajta vannak olyan pontok,
ahol egyszerre
összefut az emberben
minden,
ami elmúlt,
vagy jönni fog
vagy van,
s előjön valahonnan
egy-egy hangulat,
a fej meg csak szédül,
mert egyszerre érzi magát
abban is, ami elmúlt,
abban is, ami most van,
és sejti, vagy csak reméli
azt, amiről tudni sem lehet,

hogy jön-e, vagy ha jön,
hát felénk jön-e.

Mert az élet néha szétcsapja
a felénk vezető utakat.
És nem szól egy szót sem.
Hagyja feleslegesen
reménykedni az embert.

*

Ott állsz,
kítárt karokkal,
valahol Újvidéken,
aztán északnak fordulva
megindulsz.

Tegyük fel, felém kezdesz
lépegetni, de tűz a nap,
és egyre beljebb csúsznak
sugarai a szemedbe,
vagy a bőr alá.
Megállsz, mosolyogsz még
egyet utoljára, s két kézzel
egyszerre legyintesz,
szétcsapkodva
a felém vezető utat.

Emlékszem, volt olyan, hogy
csak a szőrös karodra,
a szőrös arcodra tudtam
gondolni
egész nap.
Próbáltam megszokni
a gondolatot, hogy
nem indulsz el már.

Bánom azokat
az elmaradt szerb csókokat.
Mert talán közben
tartozhattam volna valahová,
úgy rendesen.
A szerb szádba ért volna
az én magyar nyelvem,
s egy ilyen komplikált helyzet után

már mindegy is, mi vagyok,
vagy hogy te mi vagy.

Szerettem volna végighúzni
az ujjamat az orrodon.
Eddig minden mellém sodródott
férfi orrán végighúztam,
mintha ezzel valóban le tudnám mérni,
milyen éles az adott arc,
s mennyire mélyen fog majd
a végén belém vágni.

*

De nem szólsz,
egyre csak hallgatsz,
s lassan annyi ember
kerül közénk, hogy
már nem is látlak,
és egyre csak hallgatsz,
mintha egyszerre félnél
elkezdeni és befejezni
velem valamit.
Pedig elengedjük úgyis
az összes kezét,
még ha a tenyerünkben ott is marad
valaki más kezének súlya
vagy szorítása,
és aztán hiányzik majd minden
tenyér, minden elengedett kéz,
amire a végén már csak
az ujjak tudnak emlékezni.

